

המשנה שם דנה במותר הקטורת, שהוא מה שנשאר מן הקטורת⁽⁵¹¹⁾ שנעשתה מתרומת שנה שעברה. כי בכל שנה היו מכינים קטורת לכל השנה, ומקטורת זו היו מקטירין עד לראש חודש ניסן. ומראש חודש ניסן ואילך היו מקטירין קטורת שנקנתה מן השקלים החדשים [תרומה חדשה] שנגבו בחודש אדר. כמו שדרשו חכמים במסכת

ראש השנה [ז א]. וכך שנינו :

מותר הקטרת — מה היו עושין בה?

היו מפרישין⁽⁵¹²⁾ ממצות הלשכה, דהיינו, מהשקלים שנגבו בכל שנה, שכר האומנין, בוני ומתקני הבנין, שזיכו להם את המצות מהלשכה על ידי אחרים,⁽⁵¹³⁾ ונמצא

אבל, הראשונים שם [עיין בכנסת הראשונים] סוברים שמגיהי ספרים, הם ספרים שבהן היו הכהנים לומדים סדר עבודה, או הספר תורה שבו קיימו מצות "הקהל".

בפניו". כן פירש רש"י במסכת שבועות, וכן פירשו התוס' כאן. ובהערה הבאה יבואר איך הותר לעשות כן, הלא "אין הקדש מתחלל על המלאכה". אבל התוס' שם הקשו, שהלשון "מפרישין" ו"נותנין" לא משמע כן, אלא הפרשה בעלמא, כלומר, ששמים המצות בצד עבורן.

511. רש"י במסכת כריתות [ו א] ובמסכת שבועות [י ב] מפרש: כל שנה היו מכינים שלש מאות וששים ושמונה מנים של קטורת, מנה לכל יום, הרי שלש מאות וששים וחמש כמנין ימות החמה, ועוד שלשה מנים שמהן ממלא כהן גדול מלא חפניו ומקטירין בקודש הקדשים. [ומספר המנים הוא הלכה למשה מסיני, כן כתב הרמב"ם בתחילת מסכת כריתות]. ואי אפשר שיכנס שלשה מנים במלא חפניו אף באדם גדול, ונשארו מהם. וכן פירשו כאן התוס'.

על כן, מבארים תוס', שלא צריך לזכות להם, ואפשר להפרישן ולהוציאן לחולין משום ש"לב בית דין מתנה עליהם". דהיינו, שיש ברשות הגזברין להוציא ממצות הלשכה לכל צורכי המקדש.

ובשנה פשוטה נשארו עוד אחד עשר מנים, מפני שבשנה פשוטה יש רק שלש מאות וחמישים וארבעה ימים. ועיין בתוס' שבועות חשבון מדוייק.

ומקשים שם התוס', למה הוצרכו לכל הטורח הזה לחלל קטורת וכולהו, הלא יכלו לתת הקטורת לאומנין ויתחלל בכך. ולחזור ולקנות אותה מתרומה החדשה? [זו איננה קושית התוס' בהערה 516 ושם הובהר].

וכתבו התוס' שלדעת בן עזאי, ניחא, וקושייתם היא אליבא דרבי עקיבא.

ובהקדם: שנינו שם במשנה הבאה אחרי המשנה של מותר הקטורת:

512. גירסת השיטה מקובצת על פי פירוש תוס', ועיין תוס' שבועות [שם]. ולפי פירוש המיוחס לרש"י גורסים ממנה. והוא פירוש אחר לגמרי.

המקדיש נכסיו והיו בהם דברים ראויין לקרבנות הציבור [כגון קטורת או סממנים שעושין מהם קטורת, גמרא כריתות ו א], ינתנו לאומנין בשכרן דברי רבי עקיבא, ואחר כך יחזרו ויקנו את הקטורת מהם מתרומה חדשה.

513. כלומר, בתחילה לא נתנו לידיהם המצות, אלא זיכו להם, דהיינו, שמישהו קיבל אותן עבורן, והרי הן שלהן, מדין "זוכין לאדם שלא

אמר לו בן עזאי: אינה מן המדה [אין טעם לחלק בין אופן זה למה ששנינו לגבי מותר